RFM nyt

43. årgang nr. 1
forår 2022

Vil dette års "March for Life" blive den sidste af slagsen?

Respekt for Menneskeliv

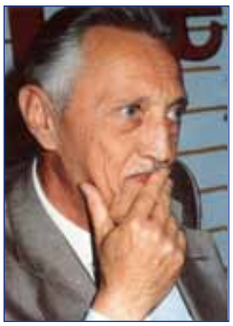

Jérôme Lejeune

Respekt for Menneskeliv (RFM) er en uafhængig dansk Pro-Life-organisation, som arbejder på grundlag af Lejeune-erklæringen.

Den franske læge og genetiker Jérôme Lejeune (1926–1994) var en af det 20. århundredes betydeligste biologiske forskere og modtog i 1962 Kennedy-prisen. Han var professor i fundamental genetik ved René Descartes Universitetet i Paris og medlem af Det pavelige Videnskabernes Akademi.

I slutningen af 1950'erne opdagede han det ekstra kromosom (trisomi 21), som forårsager Downs syndrom. Han var dermed den første genetiker, der identificerede en arveligt bestemt sygdom.

Lejeune var gennem hele sin karriere en utrættelig og frygtløs fortaler for livets sag. Som kristen læge og forsker fastholdt han, at ethvert menneskeliv – fra befrugtningsøjeblikket til en naturlig død – har krav på ubetinget respekt og således aldrig må gøres til et middel eller til et forsøgsobjekt.

Lejeune-erklæringen

**Fra befrugtningsøjeblikket, dvs. det tidligste øjeblik af biologisk eksistens,
er barnet et menneske, et selvstændigt individ,
genetisk forskelligt fra moderen, som giver det næring og beskyttelse.
Fra befrugtningsøjeblikket og resten af dets liv er det det samme levende menneske,
som vokser, udvikler sig, modnes og til slut dør.
Det er i besiddelse af egenskaber, som gør det forskelligt fra alle andre mennesker.
Det er unikt og derfor uerstatteligt.
Det er lægens opgave at tjene livet fra dets begyndelse til dets afslutning.
Den respekt for menneskelivet, som er grundlaget for lægens arbejde, kan således aldrig
gøres betinget af patientens alder eller tilstand i øvrigt.
Foreligger der vanskelige omstændigheder i forbindelse med en graviditet,
er det lægens pligt at gøre sit yderste for at hjælpe både mor og barn.
Det strider derfor direkte mod en læges opgave at afbryde et svangerskab
i den hensigt at ville afhjælpe sociale, økonomiske, psykologiske eller genetiske problemer.**

RFM holder liv i debatten

Vi forsøger til stadighed at skabe opmærksomhed om alle områder, hvor respekten for menneskelivet er helt eller delvist undergravet. Derfor beskæftiger vi os ikke alene med abortproblematikken, men også med emner som aktiv dødshjælp, reproduktionsteknologi, genteknologi og befolkningspolitik.

RFM rådgiver

Vi har oprettet en gratis rådgivningstjeneste for gravide. Er du i tvivl, om du magter at gennemføre svangerskabet, eller har du problemer efter en abort – så ring til sekretariatet (5576 7652), hvis du vil have en personlig samtale, eller send os en mail: info@rfm.dk

RFM informerer

Foruden dette blad udsender RFM gratis informations- og undervisningsmaterialer, som du kan bestille på sekretariatet. Nogle af dem kan downloades fra vores hjemmeside **www.rfm.dk** Vi kommer gerne ud på skoler, i foreninger og menigheder med aktuelle debatoplæg og foredrag.

**Respekt for Menneskeliv
Lundby Hovedgade 104, 4750 Lundby
cvr.nr.: 29685487 • tlf.: 5576 7652 • E-mail: info@rfm.dk**
**Ved indbetaling af frivillige bidrag til RFM via netbank: FI-nummer (73) 85891774 –
eller: reg. nr. 9218 konto 2073074765**

RFM nyt
43. årgang nr. 1

ISSN 0906-4605 (trykt udgave)
ISSN 2246-4034 (net-udgave)

Bladet udkommer
tre gange årligt og sendes gratis
til alle tilsluttede.
Årligt mindstebidrag 150 kr.
For familier 200 kr.

Redaktion
Torben Riis
ansvarshavende

Redaktion og
bladekspedition
Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby
tlf 5576 7652
info@rfm.dk

Skal du flytte?
Så husk venligst at sende os din nye adresse på info@rfm.dk – eller ring til os! Det er ikke nok at melde flytning til folkeregisteret eller postvæsenet.

BETALINGSSERVICE
Det vil være en stor hjælp, hvis du tilmelder din årlige betaling til betalingsservice. Det kan du gøre, når du næste gang modtager girokortet. Her står der, hvordan du bærer dig ad, og det er faktisk helt ligetil.

Anvendelse af artikler
fra bladet er tilladt
med kildeangivelse

Jeg er bange for, at jeg kommer til at gentage mig selv, men vi kommer ikke uden om, at det *er* en spændende, men først og fremmest dramatisk tid, vi lever i.

Her tænker jeg især på den afgørelse, den amerikanske Højesteret skal træffe enten i juni eller juli, som du kan læse om på de to følgende sider. Der er tale om en historisk afgørelse, som ikke alene kommer til at vedrøre det amerikanske folk, men som også vil få indflydelse på hele den vestlige verdens holdning til abort og hermed til liv og død.

Hvordan kan jeg nu være så sikker på det? Blandt andet fordi journalister (ikke mindst fra små lande som Danmark) skriver af efter andre journalister – nærmere bestemt de toneangivende internationale medier og nyhedsbureauer. Det betyder, at når der sker noget i USA, som eksempelvis Washington Post og New York Times ikke kan undlade at skrive om, kan man være sikker på, at det når frem til spalterne i "Nørre Snede Tidende" få dage efter.

I den forbindelse skal man huske på, at medierne lever af at bringe "*gode historier*", også selv om historierne i deres øjne tager sig ud som gysere. Det giver os et håb om, at debatten om abort snart vil dukke op igen.

Når det er sagt, skal det tilføjes, at såfremt det lykkes at få slået hul på Roe v. Wade, er det, der umiddelbart venter os forude, en temmelig brutal og snavset affære, hvor vores ærede modparter ikke vil sky noget middel for at forsvare deres syge "kultur" (herunder ikke mindst deres velbetalte jobs og offentlige tilskud) og så snart de føler sig presset, vil aktivere deres foretrukne våben: løgnen.

Med andre ord, der bliver mest sandsynligt tale om et opgør, som bedst kan sammenlignes med en guerillakrig, hvor der kæmpes fra hus til hus. Men jeg vover den påstand, at vi er bedst klædt på til at tage kampen op – alene af den grund, at vi har sandheden på vores side – sandheden om, hvornår et menneske bliver til, sandheden om, hvad lægen i virkeligheden gør, når han eller hun "fjerner" barnet osv.

En skønne dag vil vi nå dertil, hvor en ny generation hovedrystende spørger: Hvordan kunne det komme så vidt, at man anså det for helt uproblematisk og endda nødvendigt at slå sine børn ihjel?

Torben Riis

Vil dette års "March for Life" blive den sidste af slagsen?

Store forventninger til forårets Højesterets-afgørelse prægede stemningen på årets march for livet, der som sædvanlig blev afholdt den 21. januar.

USA's "March for Livet" blev traditionen tro afholdt i Washington og andre steder i landet den 21. januar.

Der var denne gang to ting – begge glædelige – som adskilte marchen fra alle tidligere marcher.

For det første, at flere toneangivende medier, som i årevis konsekvent har vendt det blinde øje til denne gigantiske demonstration og dermed til, at halvdelen af befolkningen er modstandere af fri abort, nu ser ud til at have opgivet håbet om at tie problemet ihjel.

Dernæst, at Højesteret i løbet af foråret skal træffe en afgørelse i den såkaldte Mississippi-sag – den vender vi tilbage til – som de under ingen omstændigheder vil kunne undgå at omtale, og som derfor vil gøre det umuligt for dem at feje problemet ind under gulvtæppet.

Hvad det første angår, kan eksempelvis nævnes **New York Times**, som på dagen bragte en artikel, der strakte sig over fire avisspalter, med et stort foto af unge deltagere i demonstrationen.

Overskriften lød:
"*En styrket bevægelse. Tegn på, at Højesteret vil kunne omstyrte Roe v. Wade, gav March for Livets stævne i Washington et præg af festlighed*".

Associated Press bemærkede, at "de tusinder af demonstranter, hovedsagelig bestod af unge mennesker. Stemningen var høj, og mange anså Roe v. Wade for at være ude af sagaen."

The Washington Post nævnte ligeledes, at deltagerne i marchen overvejende var unge mennesker, heraf mange fra katolske gymnasier og universiteter, der bar tegn og bannere med anti-abort slagord.

Hvad det andet angår, er det nærmeste, vi indtil videre kan komme et svar på overskriftens spørgsmål, at det foreløbig ser ud til, at *dette års march kan blive den sidste under Roe v. Wade.*

MEN det betyder ikke, at abort dermed bliver forbudt i alle stater og under alle omstændigheder. Hvis man ophæver Roe v. Wade, betyder det i første omgang kun, at abortlobbyen ikke længere kan blokere ethvert forsøg på at begrænse adgangen til fri abort, sådan som vi har set det gang på gang, hvor man har kunnet påberåbe sig, at den slags initiativer er forfatningsstridige.

Uden Roe v. Wade opstår der en ny situation, hvor det bliver op til de enkelte stater, nærmere bestemt deres lokale Højesteretsdomstole, at afgøre, hvad der er lovligt eller

ikke. F.eks. vedtog 9 stater, herunder Alabama, Arizona, Wisconsin og West Virginia, restriktioner mod abort, inden Roe v. Wade blev vedtaget af Højesteret. Her vil disse restriktioner automatisk træde i kraft, hvis Roe v. Wade falder.

Alt i alt vurderer man, at der i så tilfælde vil blive 26 stater, som vil indføre mere eller mindre strenge restriktioner mod abort. (*Se illustrationen til højre*).

Omvendt har 14 stater eksempelvis Californien, New York og Illinois på forhånd garderet sig mod restriktioner. De vil kun bortfalde, såfremt Højesteret også vælger at efterkomme Mississippis andet forslag om helt at forbyde abort i samtlige stater.

At det kommer til at ske i denne omgang, er mindre sandsynligt, selv om Højesteret den 1. september i 2021 valgte at afvise Biden-administrationens ønske om at blokere for Texas' *Heartbeat Bill*, der begrænser adgangen til at få en abort til de første 6 uger af graviditeten (*se* RFMnyt nr. 2 2021).

Kort sagt er det mest sandsynlige, at der også i de følgende år bliver brug for protester mod "dødens kultur".

Det er også den øverste leder af March for Life, Jeanne Mancinis vurdering. "Vi håber, " sagde hun, "og beder for, at dette år 2022 vil bringe en historisk omvæltning til fordel for livet. Hvis Roe v. Wade falder, vil frontlinjerne flytte sig, men," fortsatte hun, "tag ikke fejl af det: kampen for livet vil fortsætte både her og i de enkelte stater".

Mottoet for denne 49. march var "Lighed begynder i mors mave".

Dette uddybede Jeanne Mancini i sin velkomsttale med disse ord: "Sandheden er, at vi alle er lige i værdighed, uanset vores hudfarve, vores helbredstilstand, vores socioøkonomiske baggrund eller vores alder – ikke mindst når vi befinder os i de tidligste stadier af vores liv. Ethvert menneskeliv har en iboende værdighed, og hvert eneste liv er værdifuldt.

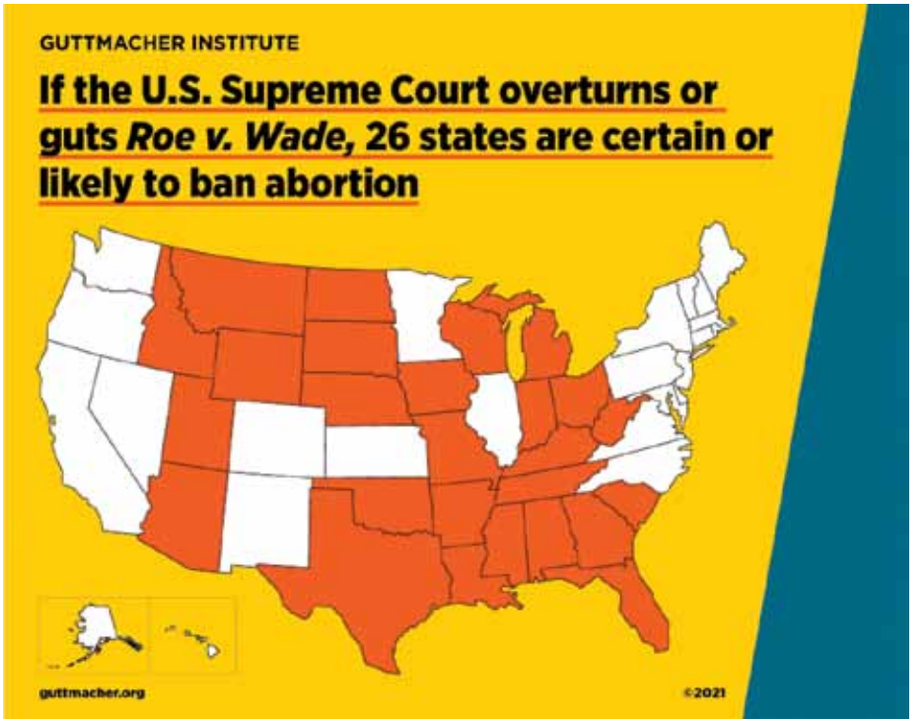

Hvis Højesteret underkender Roe v. Wade, vil der sandsynligvis være 26 stater, der indfører større eller mindre restriktioner vedrørende adgang til provokeret abort.

Det er de stater, der er vist med rødt på kortet.

Europa-parlamentet: At lægge hindringer i vejen for abort er fra nu af en forbrydelse

Den 16. september i fjor vedtog Europaparlamentet en resolution med 427 stemmer mod 119 nejstemmer og 140 blanke stemmer med det formål at definere en ny kategori af forbrydelser, der under ét fik betegnelsen: *kønsrelateret vold*.

Hvad der kommer ind under dette begreb, er der grundigt gjort rede for i resolutionen. Det gælder f.eks. overgreb mod kvinder, mord på kvinder, tvangsægteskaber, handel med piger og omskæring af piger.

Så vidt så godt.
Men – for der er så godt som altid et men, når de europæiske bureaukrater stikker hovederne sammen – i rækken af fordømmelserne af disse og lignende overgreb på kvinder har man også følt sig foranlediget til at placere ethvert forsøg på at lægge hindringer i vejen for kvinders påståede ret til at slå deres ufødte børn ihjel.

Vel at mærke ikke med disse ord, men ved at gribe til de sædvanlige floskler om "kvinders seksuelle og reproduktive rettigheder", som man i de kredse øjensynlig stadig bilder sig ind, vi ikke er i stand til at gennemskue.

Et lys i mørket er der dog at finde i den kendsgerning, at Europa-parlamentets resolutioner ikke er forpligtende for de enkelte europæiske lande. Parlamentet kan med andre ord ikke tvinge det enkelte medlemsland til at ændre sin lovgivning på dette område.

Det har på den anden side ført til at abortlobbyen har skruet op både for propagandaen udadtil og for direkte pression over for de lande, som man nu vil kunne beskylde for at krænke kvinders menneskerettigheder. Pressionen består blandt andet i, at bureaukraterne i Bruxelles kan give de lande, der ikke makker ret, færre pladser i EU's ledende organer, som blandt andet bestemmer, hvad medlemslandenes bidrag skal bruges til.

I øjeblikket er det især Polen, der står for skud, fordi man her fastholder en restriktiv lovgivning. Senest har man vedtaget, at en mistanke om, at det ufødte barn er handicappet, ikke er tilstrækkelig begrundelse for at vælge abort.

Men også Pro Life-organisationer som denne vil kunne angribes for at modarbejde kvinders rettigheder og blive forfulgt på enhver måde. Vent bare og se!

KORT NYT

DEN BLINDE KINESISKE SYSTEMKRITIKER, CHEN GUANGCHEN, som i april 2012 flygtede til USA, og som nu efter at have uddannet sig som jurist med speciale i menneskerettigheder er tilknyttet flere universiteter, har for nylig i et interview advaret sine amerikanske medborgere mod at ligge under for det kinesiske kommunistpartis manipulationer.

Chen Guangchen ankommer stærkt medtaget til den amerikanske ambassade i Beijing i 2012

USA's såkaldte boykot af Beijing-olympiaden var således "langt fra tilstrækkelig". Faktisk endte det med, at man sendte 18 repræsentanter for regeringen af sted. Men, tilføjer han, endnu alvorligere er det, at kineserne har infiltreret så godt som alle områder af erhvervslivet både i USA og EU.

Hvad befolkningspolitikken angår, sagde han, at selv om man er gået fra 1 til 3 børn, kan kommunistpartiet stadig tvinge enhver borger til at abortere. Hertil kommer, at partiet er i stand til at kontrollere enhver borgers bevægelser ved hjælp af moderne IT-teknologi (ansigtsgenkendelse m.m.), hvor ethvert indkøb og enhver rejse med offentlige transportmidler øjeblikkelig bliver registreret. De mange restriktioner under Covid 2-pandemien – herunder tvangsvaccinationerne i f.eks. USA og i Østrig – mener han ligeledes i betænkelig grad har vænnet os til at afstå fra vores frihedsrettigheder.

KETANJI BROWN JACKSON, Joe Bidens kandidat til at afløse dommer Stephen G. Breyer som højesteretdommer, blev som forventet godkendt af Senatet den 7. april. Der er ikke meget at sige om hende andet end, at hun set med Joe Bidens og hans partis øjne må siges at være særdeles driftsikker, når det kommer til spørgsmål om abort.
Den gode nyhed er, at der ikke sker nogen ændring i magtforholdet i Højesteret mellem *pro life* (6) og *pro choice* (3), hvortil kommer, at Jackson først træder til, når Roe v. Wade forhåbentlig er blevet underkendt af Højesteret i juni eller juli.

FN's VERDENSSUNDHEDSORGANISATION (WHO) har i sine seneste retningslinjer for abort kritiseret, at det i visse lande (f.eks. Danmark) er muligt for sundhedspersonalet at nægte at deltage i abortindgreb af samvittighedsgrunde.

Det begrunder man med, at en sådan lovgivning lægger sig i vejen for kvinders adgang til abort under betryggende forhold (læs: vi har problemer med at skaffe kvalificeret arbejdskraft).

Derfor anbefaler WHO, at der bliver ansat flere læger til dette formål, at der bliver lagt pres på personale, der nægter at medvirke, og på de hospitaler, der respekterer personalets samvittighed, at "nægterne" bliver tvunget til at henvise "patienten" til andre læger og at man ikke accepterer et nej, såfremt man står i en situation, hvor der ikke er andre muligheder.

Læg mærke til, at ordet "anbefaler" ikke skal tages alt for bogstaveligt.

World Health Organization

Natur versus kultur: Franz Boas om eugenikkens svagheder

I sidste nummer af RFM-nyt var der et par artikler inspireret af to markante modstandere af eugenikken, G.K. Chesterton og C.S. Lewis. I dette nr. følger vi op med endnu en kritiker, der dog ikke som de to nævnte herrer bygger sin argumentation på sund fornuft, kristen moral og et demokratisk livssyn, men mere på, hvad man kunne kalde samfundsvidenskabelige data.

Som vi har været inde på før, var der langt mellem kritikerne af eugenikken i dens storhedstid til og med 2. verdenskrig – ikke mindst i den videnskabelige verden. Inspireret af den darwinistiske evolutionsteoris tilsyneladende ustoppelige sejrsgang havde biologismen vundet indpas i samfundsvidenskaberne, der nu ledte efter biologiske forklaringer på kulturelle, sociale og politiske forskelligheder mellem folkeslag, sociale klasser og deres historie og udvikling. Og da race er genetisk bestemt, var det oplagt at anskue kulturelle forskelle på folkeslag som en funktion af race – en tankegang, som i dag atter er kommet på mode i den såkaldte "Woke-bevægelse".

Herfra hoppede man let og elegant til teorien om, at højere kultur var et produkt af en genetisk set højere race.

Det havde Darwin allerede været inde på i sin *Descent of Man* (menneskets afstamning), hvor han rangordner menneskeracerne i et hierarki fra den laveste, de australske aboriginals via negre, semitter, asiater og slaver op til angelsakserne, højdepunktet indtil videre i menneskehedens racemæssige og dermed kulturelle udvikling.
De praktiske konsekvenser af denne teori var politisk set, at man anså det for udsigtsløst at bekæmpe social elendighed ved at ændre og forbedre de lavere klassers levevilkår, ligesom det var umuligt at civilisere laverestående racer, så de kom på niveau med nordeuropæerne. Biologisk arv var en skæbne på godt og ondt, som individet og racen ikke kunne løbe fra.

Men i en tid præget af troen på fremskridtet, var man ikke indstillet på at bøje sig for skæbnen. Her kom eugenikken ind med sit glade budskab om, at ved at styre befolkningens forplantning fremfor at lade naturen og følelserne råde, kunne myndighederne dels eliminere de uønskede arvelige træk og dels fremme de ønskede. Fremavlen af en ny Adam, et overmenneske var inden for rækkevidde, og dermed var enden på megen eller måske al menneskelig lidelse og elendighed i sigte. Frelsen ville komme fra en forening af videnskab og befolkningspolitik, teori og praksis.

Alt dette faldt imidlertid antropologen Franz Boas for brystet. Boas var en multibegavelse, der favnede musik, fysik, geografi, etnologi, lingvistik og antropologi. Han var mangeårig professor ved *Columbia University* og udviklede den moderne antropologis metoder, så den for alvor opnåede anerkendelse som en videnskabelig disciplin.

Boas foretog mange etnologiske studier i marken i sine yngre år, der var medvirkende til hans forståelse for kulturens afgørende betydning for forskelligheder mellem folkeslag, forskelle, der ikke ensidigt kunne føres tilbage til race og biologi. Tværtimod kunne antropologien sandsynliggøre, at biologiske forskelle ofte var en følge af miljø og levevis. Samfundsvidenskaber kunne ikke,og skulle ikke ifølge Boa reduceres til grene af biologien. De havde deres eget genstandsområde og metoder .

Han benægtede også, at der kan findes videnskabelige kriterier for at rangordne kulturer, mennesketyper og racer. Kulturer kan kun vurderes ud fra deres egne kriterier. At fremhæve én kultur som "avanceret" og bruge den som målestok for at betegne andre som "primitive", er derfor slet og ret racisme. "Hvis vi skulle udvælge den mest intelligente, fantasifulde, energiske og følelsesmæssigt stabile tredjedel af menneskeheden, så ville alle racer være repræsenterede."

På grundlag af disse videnskabelige ikke moralske eller religiøse grunde, afviste Boas eugenikken.

Boas afviste den orto-genetiske udlægning af evolutionen, som mange socialdarwinister hyldede, ifølge hvilken selektionen af "de bedst egnede" førte til et absolut fremskridt, således at højere organismer nødvendigvis udvikledes fra lavere med tiden.

Men hvad er det videnskabelige kriterium for "højere og lavere"? Det er, siger Boas, i høj grad miljøet, der bestemmer, hvad der er "bedst egnet", og miljøet forandrer sig jo, så standarderne derfor også må forandre sig – både i kulturens og naturens verden. Hermed er frontlinjen trukket op i Boas' kritik og kamp mod én af hans samtids største trends, eugenikken.

Vi skal nu se nærmere på denne kritik i det følgende, hvor jeg vil ridse hovedpointerne op fra kapitlet "Eugenics" i Boas' værk *"Anthropology and Modern Life"* fra 1929:

ER EUGENIKKENS VIDENSKABELIGE GRUNDLAG I ORDEN?

Boas starter med at understrege, at eugenik allerede har fundet indpas i staters befolkningspolitik, og at dens tilhængere uden tvivl er besjælede af noble humanistiske

motiver såsom at eliminere lidelse og forædle mennesket. Ydermere ser forædling ud til at kunne lade sig gøre, når det gælder planter og dyr. Så hvis mennesker er parate til at blive behandlet som avlsdyr i forplantningsmæssig henseende, synes forbedring at være i høj grad mulig.

Men som Boas påpeger: "Det er åbenlyst fra et rent biologisk synspunkt, at kun de træk, der er arvelige, kan påvirkes gennem eugenisk selektion… Det er derfor af afgørende betydning at vide, hvilke der er arvelige og hvilke ikke." Men det er ikke så nemt at afgøre. Hudfarve er f.eks. arvelig, men hvad angår mange andre mentale, fysiologiske og anatomiske træk, kan det være svært at afgøre, om de skyldes arv eller miljø. Eugenikerne har imidlertid forsømt denne grundlæggende afklaring, og har ophøjet princippet "Natur, ikke kultur" til et dogme, og negligeret miljøets rolle.

Denne blindhed for miljøets betydning er ikke så mærkelig, når man betænker at "jo mere vidtrækkende miljøets indflydelse er på mange hinanden følgende generationer, desto lettere opstår et falsk indtryk af arvelighed." Således vil mennesker, der lever under fattige kår, udvise træk og sociale vaner, som eugenikeren let bekræftes i at se som tegn på dårlige arveanlæg. Og han vil slutte ud fra sine biologistiske principper, at disse arveanlæg definerer klassen, da det ikke kan undgås, at de gives videre. På samme måde bekræftes han i, at bedre arveanlæg er årsagerne til, at mennesker i de højere sociale lag er socialt velfungerende, har bedre helbred og lever mere velstillede og succesrige liv over generationer.

For antropologen derimod viser erfaringen, at selv de mest forskellige mennesketyper og racer, der lever under samme miljøpåvirkning, i løbet af flere generationer vil udvise nogenlunde samme adfærd,

Eugenikeren betragter især uønsket social adfærd blandt individer fra de lavere klasser som et resultat af arvelige anlæg og glemmer at overveje muligheden for, at disse mennesker under mere gunstige forhold kunne have udviklet sig anderledes. Eller at de, der er "født med en sølvske i munden" ville forfalde til underklassens laster, hvis de blev forflyttet til samfundets bund. Der er således ikke et solidt videnskabeligt grundlag for eugenisk selektion, så længe man vælger at ignorere miljøets betydning, og så længe man ikke har fuld klarhed over, hvilke træk der er arvelige og hvilke ikke!

ER EUGENIKKEN NØDVENDIG FOR AT REDDE CIVILISATIONEN FRA DEGENERATION?

Eugenikeren hævder også, at vores civilisation er ved at degenerere. Men kommer han med tilstrækkelig dokumentation for det? Nej, det gør han ikke, siger Boas. Følgelig er eugenikken næppe af så stor aktuel samfundsmæssig og politisk betydning, som dens tilhængere vil hævde.

Til forskel fra eugenikeren, der hævder, at degenerationen følger af, at livet har mistet noget af sin hårdhed i et mere humant, teknologisk udviklet og velstående samfund, mener Boas, at den moderne civilisation stiller større krav til os og bevirker større konkurrence mellem stadig flere individer end tidligere i vores historie. Flere er ganske vist blevet løftet op til mere favorable kår i industrisamfundet, men lige så mange er blevet trykket ned i ussel fattigdom og er som industriarbejdere nærmest blevet reduceret til maskiner.

Så derfor kan der ikke konkluderes på befolkningens racehygiejniske tilstand som helhed. Større variation og kompleksitet i det moderne samfund indebærer ikke nødvendigvis degeneration, tværtimod

Franz Boas (1858 - 1942) – den moderne antropologis fader

måske. Igen er det overvejende miljøet, der svinger taktstokken og afgør, hvem der bliver vindere og tabere. Og miljøet har det med at forandre sig især i den moderne verden. Derfor er det risikabelt at gå ud fra, at samtidens standarder for social tilpasning er absolutte.

Eugenikeren vil gerne eliminere sociale onder og lidelse ved roden: den biologiske arv. Han eller myndighederne ender med at eliminere bestemte mennesker, bestemte racer. Men økonomisk omfordeling, der fokuserer på miljøet, kunne ifølge Boas fremfor befolkningspolitik være nøglen til bedre trivsel og færre dysfunktionelle.

Mange ellers liberalt og progressivt sindede var ikke enige i den konklusion. Vi behøver bare at tænke på vore egne socialdemokratiske fyrtårne, som f.eks. K.K. Steincke i tyverne og trediverne, der hyldede eugenikken (se "Befolkningspolitik – teorier, myter & kendsgerninger" udgivet af RFM).

"Jeg hævder," siger Boas, "med mindre det modsatte kan bevises, at alle komplekse aktiviteter er socialt determinerede og ikke arvelige, og at en forandring af de pågældendes

> ”*Eugenikeren, der prøver at eliminere det utilpassede, vil som det første blive spurgt om, hvilke træk der bør kultiveres. Når det drejer sig om avlen af majs og kyllinger, ved vi, hvad vi ønsker…Men hvad ønsker vi af menneskets kultivering?*

sociale omstændigheder vil kunne forandre deres sociale aktiviteter.”

ER EUGENIKKENS PROGRAM FORENELIGT MED DEN MENNESKELIGE NATUR?

Den radikale eugeniker anskuer som naturvidenskabsmand problemerne vedrørende slægtens bedste videreførelse ud fra et rent rationalistisk perspektiv. Han antager, at idealet for menneskelig udvikling er den grænseløse rationalisering af alle aspekter af menneskelivet. Men her må antropologen også sige fra!

”Faktisk viser de konklusioner, der må drages af studiet af menneskehedens sæder og vaner, at et sådant ideal er uopnåeligt, i særdeleshed fordi de følelser, der hører sammen med at sætte børn i verden er blandt dem, som er dybest forankrede i den menneskelige sjæl, og som er umulige at slette.”

Selv om videnskaberne marcherer fremad, og menneskeheden erhverver stadig mere rationel viden – og det glæder naturligvis også antropologen sig over – så ser han også, at menneskeheden ikke udelukkende anvender denne erhvervede større viden rationelt. Dens handlinger påvirkes ikke mindre af følelser end i mindre oplyste tider.

”Religion og det politiske liv og vore daglige vaner præsenterer endeløse beviser på det faktum, at vore handlinger er resultatet af følelsesmæssige præferencer, som generelt harmonerer med vores rationelle viden, men som ikke er determineret af fornuften, at vi snarere prøver at retfærdiggøre vort valg af en handling ud fra fornuften, end lader vore handlinger være dikteret af fornuften.”
Boas tror derfor ikke på, at det vil lykkes eugenikerne i forening med myndighederne at påtvinge befolkningen det eugeniske regime. ”Det er derfor ekstremt usandsynligt, at en rationel kontrol af menneskets stærkeste lidenskaber nogensinde vil lykkes…Den instinktive afsky for eugenisk lovgivning er baseret på denne følelse.”

MED HVILKEN RET OG MED HVILKEN VIDENSKABELIG BEGRUNDELSE KAN EUGENIKEREN AFGØRE, HVILKE ARVELIGE ANLÆG, DER SKAL FREMMES OG HVILKE HÆMMES?

”Eugenikeren, der prøver at eliminere det utilpassede, vil som det første blive spurgt om, hvilke træk der bør kultiveres. Når det drejer sig om avlen af majs og kyllinger, ved vi, hvad vi ønsker…Men hvad ønsker vi af menneskets kultivering? Er det fremragende fysik, mentale evner, kreativ kraft eller kunstnerisk geni? Vi må vælge bestemte idealer, som vi ønsker at fremavle. I betragtning af de grundlæggende forskelle i idealer hos bestemte typer af civilisationer, har vi så en ret til at give vore moderne idealer endegyldighedens stempel og undertrykke det, som ikke passer ind i vort liv?”

Boas er ikke i tvivl om, hvilket ideal for menneskets omformning eugenikeren vil foretrække. Det vil blive de rationelle træk, der får mennesker til at agere mest hensigtsmæssigt og effektivt som velsmurte hjul i den moderne industrialiserede samfundsmaskine, der skal avles på, mens de mere ukontrollerbare emotive og kreative træk skal nedtones.

Han er heller ikke i tvivl om, at også mennesker til en vis grad kan fremavles til at have bestemte egenskaber, selvom den kultur, det ville medføre, forbliver uforudsigelig, da den ikke er biologisk determineret. Spørgsmålet er, om det virkelig er ønskeligt?

”Uden selektion af standarder er eugenisk praksis umulig. Men hvis vi læser menneskehedens historie rigtigt, bør vi tøve, før vi prøver at fastlåse vore standarder for al fremtid, for de er kun én fase i menneskehedens udvikling.”

For nærværende er eugenikerne mest optagede af, hvordan de kan eliminere træk, der er en byrde for samfundet såsom alkoholisme, dovenskab, uterlighed og kriminalitet og derved indirekte løfte niveauet for menneskeheden ved at mindske afkommet fra de dysfunktionelle klasser.

Men ingen eugenetisk selektion vil ifølge Boas kunne overvinde de sociale omstændigheder, gennem hvilke vi har skabt et fattigdoms- og sygdomsramt proletariat. Så længe disse kummerlige forhold baseret på samfundsstruktur og økonomi – ikke biologiske faktorer – forbliver, vil nye grupper af individer blive skubbet ned i elendigheden og tage pladsen, som de eugenisk ”eliminerede” har efterladt.

ER EUGENIKKENS AMBITION AT AFSKAFFE AL MENNESKELIG LIDELSE OG UDVIKLE MENNESKET TIL GRÆNSELØS PERFEKTION OVERHOVEDET ØNSKELIG?

Intet under at mange humanister ser et stort lys i eugenikken, der lover at indfri nogle af menneskehedens højeste forhåbninger. Men er et liv uden lidelse ikke bare muligt, men også ønskværdigt? Nej, til begge ifølge Boas. Faktisk ville undertrykkelsen af al lidelse føre til det modsatte af, hvad eugenikerne stræber efter: degeneration og

> ***Vi er tydeligvis på vej mod den farlige grænse, hvor individet ikke længere vil bebyrde sig med besværet og smerten ved slægtens videreførelse, og hvor vores følelsesliv er så fortrængt af ønsket om selvperfektion eller selvforkælelse, så den fremtidige generation ofres for egoismen hos den nuværende.***

menneskeartens udslettelse! Hvad der blot var ubekvemt før, vil føles som lidelse i dag, hvis det politiske projekt bliver et smertefrit samfund. Vores natur er nu engang sådan indrettet, at det ville føre til samfundets ødelæggelse og menneskeartens undergang ikke bare at ville mindske unødvendig lidelse, men al lidelse.

"Udførelse af menneskehedens mange gøremål og konflikten mellem pligter vil altid være ledsaget af lidelse, som må udholdes, og som mennesker må være villige til at bære. Mange værker af sublim skønhed er den dyrebare frugt af åndelig lidelse, og vi ville i den grad blive fattige, hvis menneskets villighed til at lide skulle forsvinde."

Men eugenikeren lover ikke blot et lidelsesfrit liv, men personlig perfektion, hvis vi følger hans anvisninger på rationel avl. Lidelse er ikke befordrende for individets perfektion og dets effektivitet i et stadigt mere krævende arbejdsliv.

Når individet måler sig selv med eugenikerens alen, vil vedkommende forsøge at leve op til idealet om det perfekte liv, ikke mindst for ikke selv at blive regnet blandt "taberne". Det får konsekvenser ikke mindst for befolkningstallet.

"Vi er tydeligvis på vej mod den farlige grænse, hvor individet ikke længere vil bebyrde sig med besværet og smerten ved slægtens videreførelse, og hvor vores følelsesliv er så fortrængt af ønsket om selvperfektion eller selvforkælelse, så den fremtidige generation ofres for egoismen hos den nuværende." Profetiske ord fra Franz Boas! Han slutter sit afsnit med følgende ord: "Eugenik skal derfor ikke få lov til at forføre os til en tro på, at vi burde forsøge at fremelske en race af supermænd (m/k!), ej heller, at det burde være vores mål at eliminere al lidelse og smerte…Eugenik er ikke et vidundermiddel, som kan kurere alle onder i menneskelivet, men er snarere et farligt sværd, der kan risikere at vende sin æg mod dem, som stoler på dets styrke."

NATUR VERSUS KULTUR. DEBATTEN EFTER BOAS.

Efter en periode, hvor samfundsdebatten har været præget af miljøets betydning fremfor biologisk arv for individets vilkår og udvikling, er i de senere år den biologisme, som Boas advarede imod, vendt tilbage. Det skyldes ikke mindst enorme fremskridt indenfor genetik og bioteknologi, der igen får forskere, pengemænd og politikere til at fantasere om den fagre nye bioteknologiske verden, der venter os, hvis folk blot ville lægge deres traditionelle følelsesladede holdninger til side, der er en hæmsko for fremskridtet.

Nazitidens eugeniske forbrydelser er kommet på afstand, og menneskets "værdighed" og individets ukrænkelighed fremstår mere og mere som irrationelle religiøse tabuer i en verden, hvor fri abort er en rettighed. I dag åbner der sig imidlertid helt nye eugeniske muligheder for "forbedring" af menneskets arveanlæg. Man behøver ikke som på Boas' tid at gå den langsommelige vej gennem eugenisk selektion og avl, man kan efterhånden gribe direkte i levende menneskers arveanlæg og "klippe og klistre". Man behøver heller ikke at regulere deres seksuelle adfærd.

Bioindustrien har i dag det største vækstpotentiale af alle. Bioteknologien sælges på, at den ikke blot kan kurere alvorlige sygdomme, men forhindre dem. Men som al teknologi har den en mørk såvel som en lys side. Mange af Boas' kritikpunkter over for hans samtids eugenik er stadig relevante, ikke mindst spørgsmålet om, hvem der har retten til at definere idealet for forædling, og om, hvad skal forædles på bekostning af hvad?

Natur versus Kultur-debatten har imidlertid også fået en ny opblomstring i kulturens, ikke blot videnskabens verden, der nok ville have overrasket Boas. Med Woke-bevægelsens fremmarch er "natur" i form af race blevet den ene af to helt afgørende parametre, for hvilke forskelle mellem mennesker, der gør en forskel! Individet er nu simpelthen defineret af sin hudfarve, der så determinerer dets måde at tænke og handle på og dets kultur. Hvide mennesker producerer hvid kultur, og f.eks. sorte mennesker producerer sort kultur, og begge er lukket land for hinanden. Der findes intet fællesmenneskeligt, men alt er relativt, relativt til race.

Den anden parameter er menneskets køn. Men hvor race er "natur", en skæbne, man ikke kan og ikke må løbe fra, så er køn "kultur", en social konstruktion, man altid kan vælge om og definere selv. Der findes ifølge denne tankegang ikke to køn, men ubegrænset mange køn alt efter folks individuelle valg. Hermed har både natur og kultur, nødvendighed og frihed "sejret ad helvede til" i den hippe Woke-kultur! Hvis Boas havde levet i dag, ville denne kultur være et oplagt emne for hans etnologiske og antropologiske studier.

JMJ

Afsender
RFM, Lundby Hovedgade 104
4750 Lundby

POST B
PP Danmark

Om livets begyndelse

Professor Jérôme Lejeune (1926-1994)

Folk, der rejser tvivl om, hvornår livet begynder, gør det i almindelighed, fordi de er interesseret i at udslette det. Det er for øvrigt først, når det drejer sig om menneskelivet og spørgsmålet om dets værdi, at nogen finder på at spørge: Er dette virkelig et menneskeliv?
Når det drejer sig om en kalv eller en kattekilling, har jeg aldrig hørt nogen spørge, om det nu også kan siges at være henholdsvis et kalve- eller et katteliv.

Net-udgave
ISSN 2246-4034

Trykt udgave
ISSN 0906-4605